

Letné stretnutie SVTS 1.-3.6.2012

Za Ždiarom sa púšťa silný lejak. Zastavujeme teda pri informačnom centre na Lysej Poľane, kde sa pod prístreškom chystáme na mokrý výstup na chatu v Doline Pięciu Stawów Polskich. Ešte kúsok a sme na parkovisku na Palenicy Białczańskiej, ktorá leží už na poľskej strane Vysokých Tatier. Prekvapuje ma, že aj teraz o 9h večer sa tu vyberá parkovné. Čo je veľmi pozitívne, prestalo pršať. Plní elánu teda vyrážame traja Bánovčania na asi 2 1/2h trvajúci výstup na chatu, kde sa tento rok koná letné stretnutie SVTS. Dlho však naša radosť netrvala, o chvíľu zase husto prší. Ešteže sme si prezieravo vzali veľké dáždniky, čo sa síce do hôr veľmi nehodí, no teraz sme radi, že ich máme. Okolo ide auto a tak Paľo len tak skúsi zamávať. Auto idúce k Morskému Oku nám na naše prekvapenie zastavuje. Šofér sa nás snaží nejako uložiť dnu a myslím, že pritom zmokol viac akoby sme zmokli my bez zvezenia sa. Ale aj tak vďaka za ten možno kilometer zvezenia, skôr budeme mať pivo na chate. Vystupujeme za mostíkom pri Mickiewiczových vodopádoch a až teraz začína výstup. Stále v daždi.

Zatiaľ nie je až taká tma a tak dolinou Roztoki stúpame bez čeloviek. Voda sa rinie z neba a tečie zo všetkých smerov, aj po chodníku. Našťastie nefúka, lebo vtedy by nám naše dáždniky veľmi nepomohli. Občas stúpanie strieda krátky zostup, no postupne naberalme výšku a kým sme opustili pásmo lesa a došli do pásma kosodreviny, prestalo pršať. Idem tadiaľto po druhý krát v živote (prvý raz to bolo na skialpoch) a tak si pamätám, že v závere budeme v ľavom svahu prudko stúpať ku chate. Vďaka tomu sme neminuli čiernu odbočku, ktorá strmo stúpa v serpentínach ku chate. Na mnohých úsekoch je ešte chodník pod snehom. Na prudkom zlome sme chodník skoro stratili, no vrátili sme sa včas. Nebolo by to nič moc v tej tme sa niekde zamotať do kosodreviny. Ešte prechod popod skalú a víta nás svetlo chaty. Je čosi po 23h a sme naozaj radi, že sme tu. Za organizátorov nás víta Rišo, s ktorým sedí v jedálni chaty už iba pár vytrvalcov. Pivo si však dnes nedáme, bufet tu je už viac než dve hodiny zatvorený. Zachránil nás však Milan, ktorý s nami spí na izbe, keď nám daroval plechovku piva. Vyzliekame si mokré veci, snáď sa do rána vysušia. Ešte sme posedeli v jedálni a ide sa spať, zajtra by sa patrilo vyraziť na nejakú túru :-).

Ráno už na chate vládne čulý ruch, jednotlivé partie sa chystajú či už na Kozi Wierch alebo Swinicu. Nám sa až tak veľmi skoro vstávať nechce, tak sme ešte vyčkali otvorenie bufetu o 8h, aby sme sa posilnili praženicou. Vonku je oblačno, teplota tesne nad nulou a hlavne duje silný vetrisko. V noci okolité hrebene pocukroval čerstvý sneh. My si vyberáme dnešný cieľ sedlo Zawrat a tam uvidíme, čo ďalej. Medzi poslednými vyrážame aj my, dni sú teraz dlhé a tak do večera času dost. Obchádzame spodné dve z piatich plies, podľa ktorých má dolina meno. Chata leží pri tom najspodnejšom – Przedni Staw Polski, kúsok ďalej ležiaci Wielki Staw Polski je druhým najväčším plesom Tatier a hĺbkou 79 m asi aj najhlbším. Vpravo sa týči masív Kozieho Wierchu, kde vidíme v jeho južnom vysneženom žľabe bojovať partiu kolegov. Vpravo postupne odbočili značky na sedlo Krzyżne, na Kozi Wierch aj Kozie sedlo. V doline je ešte veľa sneh, zatiaľ tu vidno iba slabé náznaky začínajúcej jari. Aj chodník vedúci na juh na sedlo Szpiglasowa Przełecz. je úplne pod snehom. Cestou máme neustále krásne výhľady na pohraničný hrebeň od Hrubého štítu cez Liptovské múry, Kotolnicu, Hladký štít až k Valentkovej. Začíname stúpať cez prah doliny a postupne sa ukázali ďalšie plesá Czarny Staw Polski i Zadni Staw Polski, ktoré však ešte zvierajú ľad. Stúpame pravou stranou dolinky pod Koľem, vľavo sa týči masív Svinice. Chodník už vedie súvislým snehovým poľom, tak vyťahujeme z batoha mačky i cepíny. Vietor je chvíľami dosť nepríjemný a na pocit je stále chladno. Ešte posledná serpentína prešľapanej stopy a sme v sedle Zawrat, ktoré leží medzi Zawratowou Turniou a vrcholom Mały Kozi Wierch.

Na hrebeni vládnu ľadové podmienky a tak si prechod jediného tatranského klettersteigu Orlia Perç nechávame nabudúce, rovnako ako Svinicu. Výhľady sú impozantné aj zo sedla a tak keď už nám je veľká zima, vydávame sa na zostup. Zaujal nás hrebeň naľavo od našej zostupovej trasy a tak mierime do sedla Schodki. Smerom na východ sú tu pekné snehové preveje. Zo sedla pokračujeme snehovým hrebeňom na juh a po skalkách a trávach na vrchol Kołowa Czuba 2105 m. Tak predsa nám len pribudne nejaký ten vrchol a dokonca neznačený. Výhľady sú na celú dolinu úplne super, rovnako aj na blízky Kozi Wierch. Ešte viac sa nám páči Kozie sedlo, je to len úzka štrbina v skalnatom hrebeni. Z vrcholu sa vraciame rovnakou cestou a na snehu trénujeme padanie a brzdenie cepínom. Zostúpili sme späť na modrú značku a rovnakou trasou sa vraciame späť na chatu. Iba s krátkou odbočkou k vodopádu Siklawa. Počasie je stále také neisté, premenlivé, chladné, aj keď sa „oteplilo“ na +4°C. Na chate si dávame zaslúžené pívko a ochutnávame poľské špeciality.

Konštatujeme, že ceny hlavne jedál sú tu o dosť nižšie ako na našich chatách. Ešte stíhame oddych na izbe a večer sa už nesie v priateľskom posedení v plnej jedálni chaty. Dávame sa do reči s vedľa sediacimi Poliakmi Sebastianom a Przemekom. Pokračuje to ochutnávkou našej domácej pálenky a na výmenu poľskej višňovky. Zanošenie „Na Kráľovej holi“ spúšťa mohutné slovensko-poľské spevy, pri mnohých piesňach sa chata naozaj otriasala v základoch. Takto by to malo vyzerať, keď sa stretnú susedia, mysliac tým aj národy. Skvelý a hlavne spontánny večer sa trošku nechtiac končí okolo 23h, v jedálni spia viacerí ubytovaní a tak musíme byť tolerantní.

Nadišiel posledný deň stretnutia, to už každý volí túry tak, aby smerovali späť k autám. Vonku je opäť oblačno, fúka, no je podstatne teplejšie ako včera. Veští to zmenu počasia. Po rozlúčke a zbalení si veci vyrážame smerom na Morské Oko. Najvyššie položená chata v Poľsku sa nám postupne stráca z dohľadu, zato sa nám otvárajú priam letecké pohľady na celú dolinu Pięciu Stawów Polskich i hrebene okolo. Dolina Roztoki je hlboko pod nami. Pekný pohľad máme na Buczynowu Dolinku, Granaty aj hrebeň Wołoszynov. Pri vyvýšenine Świstowa Czuba sa skrúcame doprava a strmo stúpame až na severný hrebeň Opaloneho Wierchu v mieste Kopa. Posledný pohľad na „naše“ plesá a už klesáme a zase stúpame na Kepu, kde sa už otvára výhľad na Morské Oko a Rysy týčiace sa nad ním. Slniečko dnes poriadne pripeká, predpoveď meteorológov vôbec nevyšla. Len tak si ležíme v tráve a nasávame tatranskú atmosféru. Ani sa nám nechce nikam ísť. Čaká nás však ešte tiahly a strmý zostup k Morskému Oku, výhľady na Rysy, Źabieho koňa či Mengusovské štíty vynahradia všetky útrapy. Rovnako aj pohľad na mohutné Ľadové štíty či končiare Belianskych Tatier.

Na Morskom Oku, ktoré je najväčším tatranským plesom nás víta štíhly Mních. Na prekvapenie je na chate takmer pusto a tak si ešte vychutnávame poslednú polievku žurek i poľské pivo. Pred nami je už iba zostup po ceste Dolinou Rybiego potoku na parkovisko k autu. Bol v znamení davov ľudí, konských drožiek a nie veľmi príjemného asfaltu, ale tie necelé 2h ušli celkom rýchlo. Tak sa pre nás končí ďalšie letno-zimné stretnutie členov i priaznivcov SVTS a zostáva nám už iba sa tešiť na to ďalšie. Nechajme sa prekvapiť, kde ☺.

Branislav Štefánik